

5
1954

გერმანული
ბიბლიოთეკა



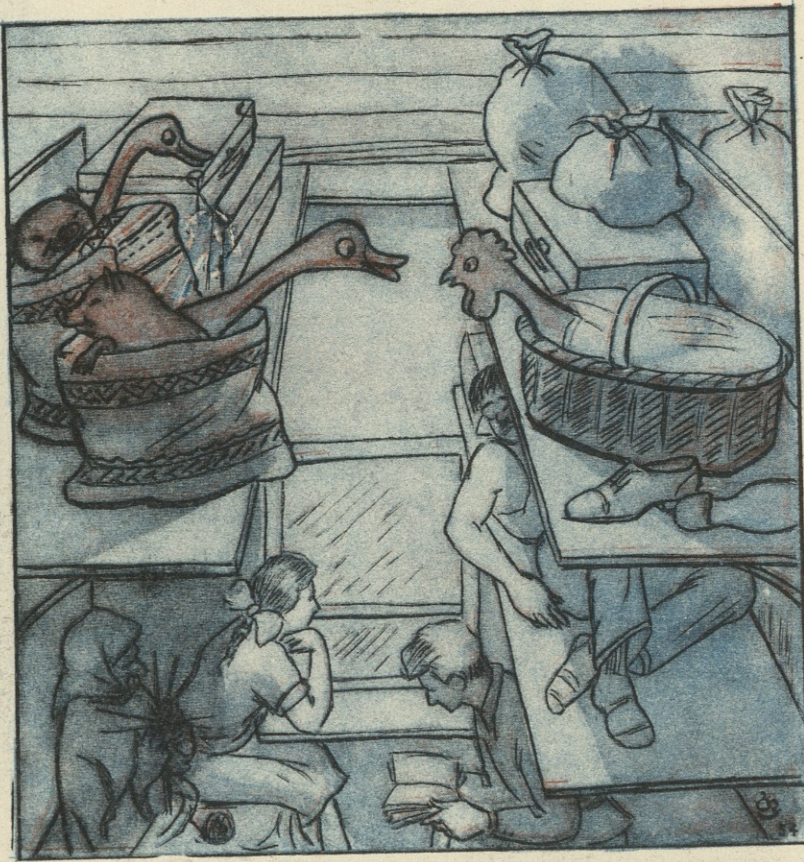
ნახ. ნ. მელაშვილისი

თბილისში შემოკრებილთა საუბარი

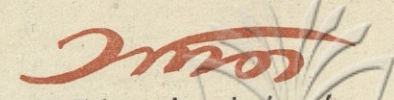
— იმ თოვლ-კყაპში რომ თბილისიდან რაიონში გვიპირებდნენ გაგზავნას, ახლა მიგვაველინონ ბორჯომსა და წალვერში...
 — ორი-სამი თვის შემდეგ, მე არც ვაგრახა და ქობულეთზე ვიტყოდი უარს...

ნ ი ა ნ ბ ი

ნახ. გ. ფირცხალავახი



— თბილისში რატომ მოდიხარ, ღობილო?
— ერთი ახალგაზრდა მყავს მოხაწყობი ინსტიტუტში.
— რას ამბობ, ჩვენ ოთხნი მივდივართ მაგ საქმეზე და იმედი მაინც არა გვაქვს, შენ ერთს გინდა გააკეთო ეს საქმე?



ვასო დიდი ხანი არ არის, რაც სამხრეთ ოსეთის ერთ-ერთი რაიონის კულტურა-საზოგადოებრივი ინსპექტორად დანიშნეს და პირველ დღესვე ხალხური შემოქმედების საოლქო სახლიდან მომართვა მიიღო.

ხალხური შემოქმედების სახლის დირექტორი თხოვდა ვასოს, ჩასულიყო სტალინირში ოლიმპიადის ჩატარებასთან დაკავშირებით კონსულტაციის მისაღებად. როგორც უწყება იუწყებოდა, ხალხური შემოქმედების სახლი მოთავსებული იყო საოლქო აღმასკომის შენობის პირველი სართულის ბოლო ოთახში.

დანიშნულ დროს ჩვენი ინსპექტორი მიმართვაში აღნიშნულ ოთახის კართან იდგა.

ვასომ ფრთხილად შეაღო კარი და შევიდა. ოთახი პატარა იყო. ალაგ-ალაგ სინესტეს კედლები ჩამოენგრია. ოთახში ორი მაგიდა იდგა, ერთ მათგანს შუახნის კაცი უჯდა. ვასო რომ დანიხა, მას გაბრაზებით შეხედა და მკაცრად უთხრა:

— თქვენ ჩვენს მიერ გამოცხადებული ხართ, ხომ?
— დიახ, — უპასუხა ვასომ, თუმცა შეხვედრის ეს მკვაცრე ტონი არ ესიამოვნა.

— მერე, — იყვირა ოთახში მყოფმა, — მერე, როგორ დამშვიდებულად მიპასუხებ, შე ქურდო, შე ავაზაკო!.. დამაცადე!.. ვასოს გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა, ენა დაება, ხმა ვერ ამოიღო, მხოლოდ უაზროდ შესტკეოდა უცნობს.

— რაო, ხმას ვერ იღებ?.. მაშ რა გეგონა, ბიძიავ, ასე შეგრჩებოდა ლაყვ კვერცხებისა და დამპალი კომბოსტოს გასალეება!.. — არ ისვენებდა მაგიდასთან მჯდომი, — მორჩა შენი საქმე, ახლა კი თავს ვეღარ დაიძვრენ!.. დამაცადე, ჯერ ეს შენზე შედგენილი აქტი წაიკითხო!..

გონს მაინც ვერ მოვიდა ვასო, მაგრამ ის კი კარგად ახსოვდა, რომ თავის სიცოცხლეში ლაყვ კვერცხებთან და დამპალ კომბოსტოსთან საქმე არა ჰქონია და მით უფრო მისი საქმიანობის გამო აქტი არასოდეს შემდგარა.

უცებ თავში ერთმა აზრმა გაუელვა: „ხალხური შემოქმედების სახლის დირექტორი ალბათ მცდის, რა ხალხია ეს ხელოვნების მუშაკები“-ო!

ვასოს სახეზე ღიმილმა გაუელვა. ამ ღიმილმა ხომ, თითქოს, სულ გადარია მისი გამომცდელი. პასუხისგებაში მიცე-

მუშაობე მუშაში

უდაბნოში ოაზისის არსებობის შესახებ ბევრი რამ გამოგონია. მაგრამ ოაზისში რომ უდაბნო არსებობდეს, ძნელი წარმოსადგენია. მატარებელი, რომლის ერთი ვაგონის ერთი კუბის ერთ ადგილს გადახდილი ფულის თანახმად დროებით ვფლობ, ხმაურით მისრიალებს რიონის ნაპირზე. იქ უზარმაზარი მდინარე ნაპირებს ეხეთქება, ბორცვს და აქ კი, მე ერთი ყლუპი წყალი მენატრება, ნერწყვის ეკონომიას ვეწევი.

რბილი ვაგონის კუპე ზედმეტი ფუფუნების გამიზნულგებით ბრწყინავს და ათამდე სხვადასხვა დანიშნულების აწ გამოქმედებული ელექტროფოლაქი იტყობინება, რომ ვაგონის გამკეთებელი მხოლოდ მგზავრზე ფიქრობდა, ვაგონის მცვეთავმა კი ამ მგზავრს ცივი წყალი გადაასხა.

ცივი წყალი! რამხელა ქველმოქმედებას გამოიჩინდა რკინიგზა, რომ აქ მხოლოდ ერთი ელექტროფოლაქი იყოს და დანარჩენ ცხრა ფოლაქში გადახდილ ზედმეტი სასყიდლის ანგარიშში ერთი გრაფინი წყალი დაედგა, თუნდაც გაბზარულ ქიქასთან ერთად!

რას მივცემდი ახლა ერთ ქიქა წყალში? სულს მივცემდიო, იტყვიან ხოლმე. არა, სულს როგორ მივცემდი, ერთი ქიქა წყალი ხომ სულის ჩასაბრუნებლად მინდა! ას მანეთს სიამოვნებით მივცემდი! არა, ასი ბევრია, ხუთ თუმანს, ოცდაათ მანეთს, ოცს... რატომ? განა თუმანი კი არ ეყოფა?! ტყუილად რად ძუნწობ, შე ოხერო ჩემო თავო, ათასი მანეთიც რომ მისცე, ერთი წვეთის მომწოდებელიც არავენ ჩანს!

რაო? არავენ ჩანსო? რა ცუდია წუწუნა ადამიანი! ავერ, ჩემს იღბლად კუბეში ვილაცა მთვრალი შემობარბაცდა, ად-

გილი შეამოწმა და დაჯდა. ხელში ბორჯომის ბოთლი უჭირავს, ბორჯომის წყლით პირთამდე გალიცილებული ბოთლი! ბოთლის ყელში ვაზი ჩქეფს, ეტყობა გაუხსნიათ ბოთლი და თავი ხელახლა დაუხურავთ. რა ბედნიერებაა!

ბორჯომს ვაგონის სარკმელთან მიმაგრებულ მომცრო მაგიდაზე დადგამს მალე ჩემი თანამგზავრი, მე გამოველაპარაკე, პაპიროსს შევთავაზე და შემდეგ კი ვთხოვ დამალე ვინოს. ქართველი კაცი და წყალზე უარი?! რა სულელური ფიქრია, ჩვენ ღვინოც არ დავგიშურებია.

თანამგზავრი სკამიდან წამოდგა, მაგიდასთან მიბარბაცდა, ბოთლი დააყუდა და თავისთვის აბურტყუნდა:

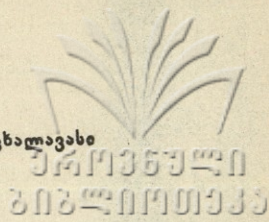
— მათხოვრები! გლახები!.. არ მიყვარს მათხოვარი, არა, არ მიყვარს! კაცი სპილოს ჰგავხარ და ორ მანეთსა მთხოვ?! ჰა, ბარემ ბორჯომი გამომართვი... არ გინდა?.. მათხოვარი!..

რალაცა ცუდი განწყობილება აქვს ჩემს თანამგზავრს, ვილაცას უსაზღვროდ უწყენინებია და ბორჯომზე შეცილება უხერხული ხდება. ადვილი შესაძლებელია უბრალო რამეზე გაგლანძლოს. ღვინოს, აბა, რა პასუხს მოთხოვ!

— მა-თხო-ვარი! — მარცვლავს სიტყვას ჩემი თანამგზავრი და ძილს ნებდება.

წყურვილმა ერთიათად იმატა. წინ საყვარელი ბორჯომის ბოთლი მიდგას და ხელის ხლების უფლება არა მაქვს. იქნებ არც კი ეწყინოს ჩემს თანამგზავრს... მაგრამ...

თავმოყვარეობამ და წყურვილმა დიდხანს იჭიდავეს და რაკი მე თავმოყვარეობას ვეხმარებოდი, წყურვილს, მართალია ვერაფერი დავაკელით, მაგრამ ერთხანს თავი წავართვით



ნახ. გ. ფირცხალავასი

მითაც კი დაემუქრა და ბოლოს ვასოს მოსთხოვა რაღაც აქტზე ხელი მოეწერა.

აქ კი შეყოყმანდა ვასო. ხელმოწერა მაინც ხელმოწერაა, იგი ოფიციალური დოკუმენტი... აქტში ვიღაც ვლადიმერ ჯიტავეს ბრალი ედებოდა ათას ბნელ საქმეში. ის-ის იყო ვასოს რაღაც უნდა ეთქვა, ამ დროს ოთახში ორი კაცი შემოვიდა. ისინი შემოქმედების საკითხებზე ლაპარაკობდნენ, ლაპარაკობდნენ ხელოვნების დიდ შემოქმედებით ძალაზე... ვასოს წინ კი მდებარე აქტს ლაყუ კვერცხებისა და დამპალი კომბოსტოს მყრალი სუნი ასდიოდა. ვასომ აქტი უკან დააბრუნა.



—რაო, შე გაიძვერავ, არ მოგწონს?—არ ცხრებოდა ვასო. სთან მოსაუბრე,—დამაცადე, უარეს აქტზე მოგაწერინებ ხელს. მოწმეებს რომ წაგიყენებ, არც მაშინ გამოტყდები? ვასოს მოსწყინდა ეს კომედია, გული მეორე მაგიდისკენ მიუწევდა, სადაც კვლავ გრძელდებოდა მისთვის საინტერესო საუბარი ხელოვნების მაღალ საკითხებზე. ამიტომ მოსაუბრეს თვალი თვალში გაუყარა და მშვიდად უთხრა:

— მაგრამ მე რომ ვლადიმერ ჯიტავეი არა ვარ!
— როგორ? თქვენ სახეპრობის ინსპექციაში არა ხართ გამოძახებული?
— არა, მე ხალხური შემოქმედების სახლის დირექციამ გამომიძახა.
— მე რე, დალოცვილო, რაღა აქ მოდიოდი, ხალხური შემოქმედების სახლის დირექტორი აგერ ზის, მოპირდაპირე მაგიდასთან...

ვასომ სათანადო კონსულტაცია მიიღო, თავის რაიონის კულტსახლში ოლიმპიადაც ჩინებულად ჩაატარა, მაგრამ კულტგანყოფილების ახალმა ინსპექტორმა რა იცოდა, რომ სტალინში, საოლქო აღმასკომის უზარმაზარ შენობაში ხალხური შემოქმედების სახლი და სახეპრობის ინსპექცია ერთ პატარა ოთახში იყო მოთავსებული. ამის შესახებ მის მიერ მიღებულ უწყებაში არაფერი იწერა.

გ. ალაგვიძე

ვისაც უყვარს ესპანახი, ეკალა თუ ჩიტისთავი, ვინც მწვანე ილის არჩევასი გამყიდველთან იცის დავა,— ის უსიტყვოდ ახსნის თვითონ გამწვანების სურათს ახეთს,— პარკი რაა, გასახვევად ვერ იშოვი ხშირად გაზეთს! ვაშა ჩვენს ძმას! არად უღიბს ჩანს საბაზრო გაწვალება, ისე, როგორც თბილის-ქალაქს, მასაც შევენის გამწვანება!..

და ძილს მივეცი. ასე ჯობია. ახლა სიზმარში მაინც შეგვიძლია მოვერიოთ წყურვილს. შეგვიძლია და აგრე? გამოწერილივით მობრძანდა ჩვენი რაიონის წყალსადენის უფროსი. შენ გიშველა ღმერთმა, ზოსიმე, პატრიისციმაც ამასა ჰქვია! ხელში სახანძრო ონკანი უჭირავს და, გიყვარდეს, მოჩქეფს წყალი! „მგ ხომ წამიღებს, ზოსიმე, მოუყელი ცოტა“. არაფერიც არა. ზოსიმე კიდევ უმატებს მიღში მჩქეფარ წყალს და მიბრძანებს პირი დავალო. წყალი პირდაპირ ხახაში მირტყამს, მაგრამ წყურვილი უფრო მემატება. განა რა წყალია ასეთი?! ზოსიმეს მუნჯურად ვაცნობ ჩემს გაოცებას. წყალსადენის უფროსი საათზე იყურება და მანიშნებს, რომ დღის ოთხ საათამდე უნდა იდინოს წყალმა ასე ხახაში. მხოლოდ სრულ ოთხ საათზე მოკლავს წყურვილს. რა მეშველება, ახლა ხომ ჯერ პირველი საათიც არ არის!

მოჩქეფს წყალი ხახაში და მატულობს ჩემი წამება. საათის ისარი თითქო არც კი იძვრის ადგილიდან. კიდევ რამდენ ხანს უნდა ვეწამო? საათის ისრებს ვაკვირდები. უტბად ადგილიდან მოწყდა წუთების ისარი, სწრაფად დატრიალდა, ბოლო საათის ისარს გამოსდო, ისიც თან წაიღო და ციფერბლატზე პირდაპირ ოთხს მიაბჯინა. უტბად წყალი შეწყდა და გამომღვინდა. ვიხრჩობი, ნუთუ ხალხი გაწყდა ქვეყანაზე? რა იქნება ერთი წვეთი წყალი ვინმემ გამოიმეტოს?! ჩემი თანამგზავრი ხვრინავს და მე, როგორც ვხედავ, თავმოყვარეობა სიზმარში დამრჩენია. ელვის სისწრაფით ვეკვეთე ბოთლს, თავი უნდა მოვხადო, მაგრამ ეს ოხერი თავმოყვარეობა საიდანღაც გამოტყვრა და მიბრძანა შევჩერდე.

სარკმელში სინათლე შემოიჭრა. საათხევეარში თბილისში შევალთ და... ეს რა ყოფილა წყალი!

ნეტავი გამოიღვიძებდეს ჩემი თანამგზავრი... უნდა გამოვადვიო როგორმე. რა მოხდა ვითომ, კაცმა რომ გაქირვებულ კაცს ერთი კიქა ბორჯომი დაალევინოს, განა შეცოდებაა? მაღლა შედგმულ ჩემ ჩემოდანს ხელი წამოვუსვი. შიგ გასატეხი არაფერია. წამოვუსვი ხელი და ძირს მოადინა ბრავანი.

უნდა უყუროთ როგორ ნაირ-ნაირ ბოდვის ვიხდი გამოღვიძებულთან. იგი წამოჯდა, თვალები მოიფშენიდა და ცდილობს თავაზიანობა გამიქვითოს. „მგონი წუხელის გაწყენინეთ, არა?“ მეკითხება იგი და მე შეიძლება შეკითხვა მაშინაც არ დავეუდასტურო, თავიც რომ მქონდეს მისგან გატეხილი. ხუმრობთ? ბორჯომი უნდა ვთხოვო!

- თანამგზავრი რატომღაც ზედმეტად თავაზიანი გამოდგა.
- ცუდი ხასიათი მაქვს სიმთვრალის დროს...
- არაფერი, ბატონო, როგორ გეკადრებათ.
- აღარაფერი მახსოვს, მაშ არ მიწყენინებია?
- არა, ბატონო, რა სჯავდრისია.
- კიდევ კარგი.— გული დაიმშვიდა თანამგზავრმა, შემდეგ კი, მცირე ყოყმანის მერე, ბორჯომის ბოთლისკენ ხელი გაიშვირა და მორიდებულად მომმართა:
- თუ შეიძლება, ერთი კიქა ბორჯომის წყალი დამალევინეთ!..

ბ. ივანიშვილი



საქართველო
საბჭოთა კავშირი

ჰე, ნიანგო, მოგახსენებ, ჭირსა ჩემთვის განაპირსა,
ენუხ და ღია დავლრეჭიღვარ, ვერ გამიხსნის დანა პირსა;

არტელშიგან შემიფასეს, არტუ ფრიად მეიფუა,
სალირადის სიუხვისგან, მოვისრისე ცხრაგზის კეფა.

რა ჩავიცვი, ბედმან ჩემმან მოავღინა წვიმა თქეშად.
გონს ვერ მოვედ—ნიაღვარი ვით გამიჩნდა ტერფთა ქვეშა!

ფეხსაცმლის გამო მოგიტხრობ, კაცს ვით არ გაეცინების,
უხვად გავეცი, ნყადი კი... შესდის და გაედინების!

მისი ხარისხი საკვედეად გადამქცევია საბრადოს:
შემკვერველს, დამლის დამკვერელს, თუ გამყიდველს გადავაბ-
რადო?

მცირე რამ ყამი გამოხდა, ხედიდან ისე წავიდა,
პირდაღებული მიყურებს, აღაზნის ღოქოსავითა!

მაგრამ ჩემი საწუხარი ესე, სიტყვით არ ეგების,
ვიგ ღურსმანნი, ფრიად გრძენი, მჩხვედტენ მსგავსად ნარ-
ეკლებს!

ასე დავად, წვეთი რაა, ტუფრთა შიგან მიდის ღვარი,—
ღანჩა ცხვირსა განეშორა—შუა უზის დიდი ზღვარი!

და მე ესე საკითხავი მივიტანე გუდთან ახლოს:
განა არტელს კი არ შეჭფერს რომ ხარისხი აამაღლოს?
ირაკლი არაბუული



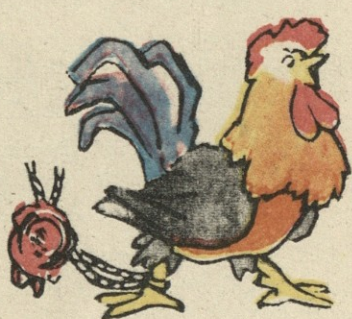
პირველი დიალოგი

— როგორი მოწონება აქვს ჩვენი ფაბრიკის ფეხსაც-
მელს, ხედავ, ის მოქალაქე ათ წუვილს ერთად ყიდულობს..

მეორე დიალოგი

— ათ წუვილ ფეხსაცმელს რომ ერთბაშად ყიდულობ,
ასე ხარბი რამ გავხადა?

— ბავშვს აგარაკზე ვგზავნი ორი თვით და ვცდილობ
ფეხშიშველი არ დამირჩეს...



მამალი და კომპიუტერი

ზამთრის იმ თვეში,
როცა ყველაზე მეტად არეუ-
ლი ამინდი იცის, ჭიათურის
მცხოვრებმა დიდძალ თურქა-
ქემ და მისმა კარის მეზო-
ბელმა ხუთი ქათამი დაკარ-
გეს: ოთხი დედალი, ერთი
მოწითალო მამალი.

ქურდს მეორე დღესვე დაედევნა მდევარი და პირდაპირ
ბაზრისკენ აიღო კურსი. დიდძალ თურქაქემ ვინმე მატრონა
აბესაძის ხელში აღმოაჩინა. თავისი თავმომწონე მამალი. შე-
იქნა გაწევე-გამოწევა. მატრონა ამტკიცებდა, რომ ვილაძისგან
იყიდა ეს მამალი. დიდძალი კი მას ქურდობას აბრალებდა. კა-
მათმა რომ შედეგი ვერ გამოიღო, მოჩხუბარ-დამსწრეებმა მი-
ლიციას მიაშურეს. მილიციის გამომძიებელმა ვ. დარბაიძემ
ოქმი შეადგინა, მოჩხუბრები შინ გაისტუმრა, თავმომწონე
მამალი კი დააპატიმრა.

— იყოს აქ, რომელ თქვენგანს გავატანო, რომ არ ვი-
ცი!—თქვა მან.

ვინ იცის რა არ გადაიტანა პატიმრობაში მყოფმა მა-
მალმა!

ჯერ ერთი გამომძიებელ ვ. დარბაიძის დაკითხვას უნდო-
და გაძღვება:

— ვისი ხარ, მამალი?— ჰკითხავდა გამომძიებელი.

— ყიუღიყო-ო-ო-ო... — იძახდა მამალი.

— ვინ მოგიპარა? როგორ გავყიდა? სად გავყიდა? ვინ

გყიდა?— აყრიდა კითხვებს
გამომძიებელი, მაგრამ მამალ-
მა თავი თავიდანვე შეურაცხ-
ყოფილად იგრძნო, გაჯიუტ-
და და, მიუხედავად გამო-
ძიების ათასგვარი მეთოდის
ხმარებისა, მის ბაგეებს მუდამ
ერთი სიტყვა წყდებოდა:

— ყიუღიყო-ო-ო-ო...

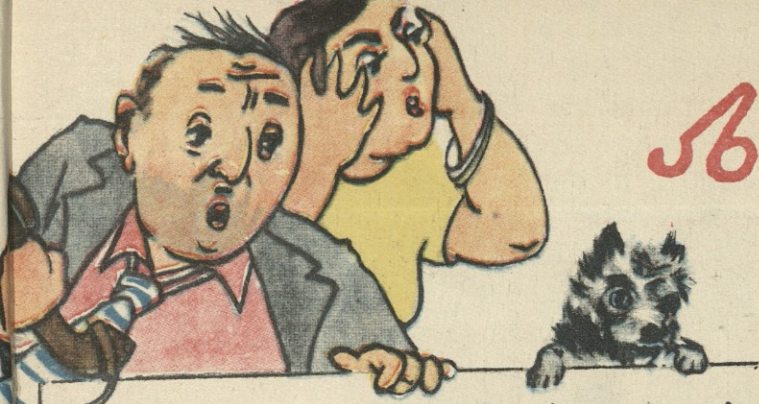
არა ნაკლებ საინტერესო იყო პატიმარ მამლის კვების
საქმე. მისატანი დამკარგველსაც მიქონდა, ახალ პატრონსაც.
მამალი პირველ ხანებში კარგად ჰქამდა, მაგრამ ბოლოს და-
ფიქრდა: მოდავეთა შორის ერთ-ერთი უთუოდ მტყუანია,
ვაითუ ჩემი ძოწამვლა სცადოსო და შიმშილი გამოაცხადა,
საქმელს ნისკარტი აღარ დააკარა.

არ ვიცით ჩაერია თუ არა პროკურორი პროტესტანტ
მამლის საქმეში, შიმშილისაგან მიხრწნილი მამალი კი რო-
გორც იყო თავდებში გაათავისუფლეს.

მამალი გაათავისუფლეს, მაგრამ მოდავე მხარეებმა დაი-
ბეს თავი: საქმე ირჩევა ყველგან, სასამართლოს ყოველ ინსტან-
ციაში, მაგრამ საბოლოოდ ირღვევა და ისევ გამომძიებელ
დარბაიძეს უბრუნდება, რადგან ოქმი მამლის შესახებ მამლის
ცოდნით არის შედგენილი. მიუხედავად იმისა, რომ მის შედ-
გენას მოქ. ცარციძე, გაფრინდაშვილი და აბესაძე ესწრებოდ-
ნენ, ხელს მათ მაგიერ ერთგან ცარციძე აწერს, ორგან კი
ვილაძე ი. ხიხაძე, რომელიც საქმესთან არაფერ შუაშია.

ასეთი გამომძიებლისათვის მაშ სწორი პასუხი უნდა
მიეცა თავმოყვარე მამალს!





ახალი ფართობი

ქართული
ზოგადი

დიდი კაცის ცოლი ვახდა ქალბატონი პირამიდა (ნათ-
ლობის სახელი პისტი) და ბინაც მეტად დიდი ჰქონდა: ორი
საწოლი ოთახი—ერთი ქმრისთვის, ერთი თავისთვის. ორი კა-
ბინეტი—ერთი ქმრისთვის, ერთი—თავისთვის. დარბაზი და
სასადილო ქმართან საზიარო, აგრეთვე ქმართან საზიარო სა-
კუქნაო, სარდაფი და სხვა...

ამას გარდა სამი ათ-ათმეტრიანი ოთახი—მიმის, ჯიმისა და
ჯეკისთვის. სამივე საუკეთესო ჯიშის ჰამუნები იყვნენ: მი-
მი—ბალანხუჭუჭა ბალონკა, ჯიმი—ბალანისრება შპიცი, ჯეკი—
დრუნჩებვადმობრუნებული და თვალბდაყვლებილი ბულდოგი.

ოპ, როგორ ძლიერ უყვარდა ქალბატონ პირამიდას ჰა-
მუნები. საკუთარ თავში არ არჩევდა: რიგის საწოლები თა-
ვისთვის და ქმრისთვის, ჰამუნებისთვისაც, ბიფშტექსი—თა-
ვისთვის და ქმრისთვის, ჰამუნებისთვისაც, პობედით გასეირ-
ნებას და აგარაკებს ნულარ იკითხავთ. ჰო, მართლა, ფისოც
ყავდა კატუნ-კატოვიჩი, ისიც ცნობილი ჯიშის, მგონი ანგორის.
ჰოდა, მოგესხნებათ, ამდენ სულს რამდენი ფართობი
დასჭირდებოდა და წარმოიდგინეთ თავხედობა.

ერთ დღეს ვიღაც, რაღაც ქმრის ნათესავი, ყვავის ჩიკ-
ვის მამიდა, ვინმე ელპიტე, ჩამობრძანდა სოფლიდან, თან ვა-
ჟიშვილი ჩამოიყვანა და განუცხადა:

—ჩემმა შვილმა თქვენთან უნდა იცხოვროს,—კი არ გა-
ნუცხადა, სთხოვა:—ჩემო პისტი, ჩემი დიტო უმაღლესში შე-
დის და...

—პისტი კი არა, პირამიდა მქვია!—იწყინა დიასახლისმა.

—რა ვიცო, სოფელში პისტის გეძახოდით და...—დაიწყო
დელაკაცმა, მაგრამ უცებ ენაზე იკბინა, ვაითუ იწყინოსო.

—ჩემო პირამიდა,—გაისწორა ელპიტემ, თან დაურთო,—
პირამიდა მგონი თავის ტკივილის წამალი უნდა იყოსო.

ამის შემდეგ ლაპარაკმა საქმიანი ხასიათი მიიღო.

—აგერ ხურჯინში ჯანჯუხა და სანთლის არაყი მაქვს,
დელალიც ცივად მოხარშული. სანოგაგეს არ მოგაკლებთ,
ოღონდ...

სწორედ „ოღონდში“ იყო საქმე.

—ვიწროთ ვართ, ჩვენ ფართობი თვითონ არ გვეყოფ-
ნისო,—მოუჭრა დიასახლისმა.

—როგორ, თქვენი ჰირი?—ეს არის რაც ბროლის სასახ-
ლე არისო, უნდა ეთქვა გაოცებულ ელპიტეს, მაგრამ დიტომ
არ დააყალბა:

—წავიდეთ აქედან,—უთხრა დედას მტკიცედ და წაიყ-
ვანა.

დიდად მოუწონა მეუღლეს სიკო ცივხელაძემ საქციელი.

—კარგი გიქვია, რომ გაგიწილებია, შენ რომ არა, ამდენ-
ხანს საპნის ბუშტივით ათასჯერ გავსკდებოდით, (საპნის ქარ-
ხნის დირექტორს საპნის მაგალითებით უყვარდა საუბრის
დამშვენება).

არა ერთხელ მოიგონა იმ დღის შემდეგ სიკო ცივხელა-
ძემ ცოლის გონების გამჭირახობა.

მაგრამ ერთ დღეს, (ეს მოხდა ოთხი წლის შემდეგ), საპნის
ქარხნის დირექტორმა საყვედურებით აიკლო ცოლი:

—შენ ასეთო, შენ ისეთო, ბერწად დაბერებულო, კატა-
ძალებით რომ ამივსე ოჯახი, ფართობი მაინც ერგებოდეს
მაგ შენ ჰამუნებსო.

დიტოც მაშინ მოაგონდა: ერთადერთი მამიდაშვილიშვი-
ლი მყავდა, ისიც გარეთ გამიგდოო, ნასწავლ კაცს კაბინე-
ტის ფართობიც ერგება, ცოლ-შვილიც ეყოლებოდა და ჩვენ
ბედს ძალი არ დაყვფდაო.

—რა მოგივიდა, შე კაიკაცო, რა რწყილმა ვიკბინა ამ
დილას,—იწყინა პირამიდა.

—რა და ბინის ფართობს გვიმცირებენ!

—უი!—შეჭკვილა პირამიდა და ბალნიან დაბალ შუბლზე
ხელი იტყია.

—აბა, როგორ გეგონა, საჯირითო მოედნებივით რომ დარ-
ბაზები გამაჭიბინე, შენს ძალებს და კატებს მიაართმევდნენ?
ფართობი უნდა ჩამოგვაკლონ, ხედმეტი ფართობი, გაიგე! ქაქუ-
ის კოლოფო, გაიგე!—აღრიალდა სიკო და პისტიც (ბოდიში,
პირამიდაც) ააღრიალა.

—ვაიმე, ვაიმე, ეს რა თქვი? ცოცხალი თავით პირამი-
და არავის დანებებს არავითარ ფართობს, ეს იცოდე შენ...
ტყუილად გაიხსენე ის შენი შავგვრემანი დიტო, ის სოფლელი
ბიჭი. იგი აკლია პირამიდას?

—შავგვრემან დღეს დაგაყრიან, როცა შენ და შენ ძაღლ-
კატებს ერთ ოთახში შეგყრიან.—უფრო გაავდა სიკო.

—რას ჯავრობ, ბეჩა, რამ შეგაშინა! დავბატონოთ ვინ-
მე, ვაპურმარილოთ და ვთხოვოთ, პურ-მარილის შემდეგ ხათრს
როგორ არ შეგვინახავენ?

—სიხმარში ხომ არა ხარ, ქალო? ვერ გაიგე, რომ ხათრს
ძალა აღარა აქვს?

—აბა, რასა აქვს ძალა!—თითების მტვრევით ანჩხლობ-
და პისტი.—აქამდე თუ ჰქონდა, ახლა აღარა აქვს? მოგვცდ-
ვი და ფართობს კი ვერ მოვიკლებ, ვაი შენს პირამიდას მოს-
წრებას!.. თუ სხვა არაფერი მოხერხდა, ბინა გავყიდოთ მაინც!

—გავყიდოთ? რას ამბობ, თუ იცი, ვისა აქვს საციხხო
თავი, ვის?—დაუტატანა სიკომ.

—მაშ, ხედმეტი ფართობი მთავრობას ჩავაბაროთ.—
დასძინა ცოლმა.

—რას ამბობ, რას, რა იცი ვის შემოგვისახლებენ, გინ-
და საპნის ბუშტივით გასკდეს ჩვენი ოჯახი? რომელი აკადე-
მიკოსი მნახე, რომ ათი ათასებს მახარჯინებ, მარტო შენ
ძაღლ-კატებს რამდენი უნდა, ა?..

დიდხანს იმსჯელეს ხედმეტი ფართობის შესახებ და ბო-
ლოს ისევ დიტოს დაუბრუნდნენ.

—რა ვქნათ, ბეჩა, ტკბილად მოვექცეთ, ფორმალურად
გავიფორმოთ, სადილად მოვიყვანოთ ხოლმე, მაგრამ სახლში
კი, რა ვქნა, ვერ შემოვუშვებ,—მოუღობა ბოლოს პისტი.

დიტოს მოგონებამ, სიკო დიტოს საერთო საცხოვრებლი-
საკენ გააქანა.

—ჩემო პირამიდა, ჩემო გვრიტო!—ურეკავდა ცოლს ნა-
ხევარი საათის შექდეგ,—აბა, შენ იცი, დატრიალდი შენებუ-
რად, შინ სტუმრები და პურ-მარილი დამახვედრე, დიტოს ვე-
ლოდები, უსიკვდილოდ მოვიყვან!

დატრიალდა პირამიდა. და მართლაც, სულ მოკლე ხან-
ში სახლი სტუმრებით იყო სავსე, სუფრა კი—პურ-მარილით.

—რამაი საქმე, ბავშვი ხომ არ იშვილეთ?—ეკითხებოდ-
ნენ სტუმრები სახეიმილ მორთულ-მოკაზმულ პირამიდას.

—თითქმისო,—ამბობდა პირამიდა იღუმალი ღიმილით.

უფრო იღუმალად ეჩვენა სტუმრებს ოჯახის მამამთავრის
შემოსვლა. მას ერთ ხელში ჩემოდანი ეჭირა, მეორეში კი—
ახოვანი ვაჭაკი მოყავდა.

—გთხოვთ იცნობდეთ, ჩემი მამიდაშვილიშვილი, ახ-
ლად გამომცხვარი აგრონომი!—აცნობდა სიკო სტუმრებს დი-
ტოს, თან ყვებოდა, თუ როგორ არ მოყვებოდა ის, თუ რო-
გორ სტაცა მის ჩემოდანს ხელი სიკომ, როგორ ისკუპა „პო-
ბელაში“ და დიტოც როგორ ჩაასკუპა.

—ბიძაჩემო, ბიძაჩემო!—ცდილობდა დიტო რაღაც ეთ-
ქვა და საათზე იყურებოდა.

—ატა-ტა-ტა, არავითარი! ჯერ სუფრა დავლოცოთ!—
გააწყვეტინა სიკომ.

დალოცეს სუფრა, სუფრის დალოცვას სადღევრძელოები
და მრავალჯამიერი მოჰყვა. კარგად შეზარხოშებული იყვნენ,
როცა სიკო ფეხზე წამოდგა:

—ბატონებო, მომისმინეთ,—დაიწყო სიკომ და ყანწი მალ-
ლა ასწია, თან დიტოს იღუმალ გახედა:—ბატონებო, მამიდა-
შვილიშვილი და შვილი ერთია! ერთი სიტყვით...

—ახალ ფართობს გაუმარჯოს!—შეაწყვეტინა დიტომ.

—მიმიხედა, მიმიხედა, მისი ჰირიმე, რაც უნდა შეთქ-
ვა!—შესძახა განარებულმა სიკომ, შემდეგ ფანჯარა გააღო და
ეზოს გადასძახა:

—აღარა აქვს სიკო ცივხელაძეს აუთვისებელი ფართობი,
ვერ მოგართვი, სიკოს ნასწავლი მამიდაშვილიშვილი ჰყავს,
მას კაბინეტის ფართობი ერგება, ცოლ-შვილი ეყოლება. დიახ,
დიახ, ვერ მოგართვით!—გაჰკიოდა სიკო. ის კი არ გაუგია,
როგორ აიღო დიტომ ჩემოდანი, როგორ დახედა საათს და
ოთახიდან სწრაფად გავიდა.

—დიტო, დიტო, მოდექ ფანჯარასთან, ერთი დავგინა-
ხონ!—თქვა სიკომ, მაგრამ დიტო სადღა იყო, აქეთ ეცა, იქით
ეცა, გაუფრებული სიკო. ტელეფონს სტაცა ხელი, საერთო
საცხოვრებელი იკითხა, შემდეგ დიტო მოიკითხა, შექდეგ მი-
ლი დაგდო, სულ ბოლოს კი თვითონ ჩავარდა სავარძელში.

—რა მოგივიდა, შე კაცო!—შესძახა ცოლმა.

—ის, რომ ალტაის მხარეს წასულა, ყამირ და ნასვენ
ფართობის ასათვისებლად.—ამოიკვნესა სიკომ და „პოდმოლ-
კით“ გარემონტებულ კედელს თავი მიახეთქა.

პირამიდამ კი მოხატულ ქერს მხერა მიაპყრო და შემ-
ზარავად შეჭკვილა.





სასკოლო ბაზარი



აქამდე ქარელში სპორტი ნაკლებად იყო განვითარებული და ეს სასპორტო მოედნების უქონლობით უნდა ავსხნათ. ახლა ეს საქმე სავსებით გამოსწორებულია. ქარელში გვაქვს უზარმაზარი სასპორტო მოედანი, რომელიც წლის ოთხივე დროს მომსახურებას გვიწევს სპორტის ყველა სახეობაში.

წარმოიშვა მოედანი ასე: გასული წლის შემოდგომაზე მტკვარმა ნებაყოფლობით გადმოლახა ნაპირი და მთლიანად შეიერთა ქარელის საკოლმეურნეო ბაზარი.

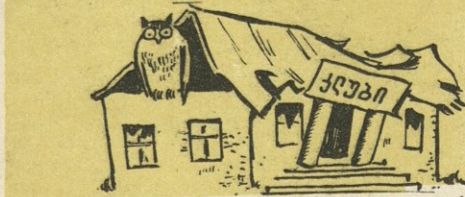
უმალვე გაჩნდნენ წყალგომარეობი რეკორდი რეკორდზე დამყარდა. ქარელის სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარე მოშიაშვილი და ბაზრის კომიტეტის თავმჯდომარე მელიქიძე აღფრთოვანებულნი დარჩნენ ამ სანახაობით. ზამთარმა წყალი რომ გაყინა, ჩვენი ბაზრის ტერიტორია საციგურო მოედნად იქცა. გაზაფხულმა მოედანი აატალახა და ჩვენი ბაზარი ბრჯენით ხტომის ოსტატებს დარჩათ. შემდეგ მტკვარის აღიდებამ ჩვენს ბაზარზე წყალბურთი დაამკვიდრა და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ.

საერთოდ, საინტერესო სანახავია ქარელის საკოლმეურნეო ბაზარი პარასკეობით და კვირაობით. მხიარულებაც დიდია, რადგან ყველა კოლმეურნეს ცურვა და ხტომა როდი შეუძლია და სპორტის ყველა სახეს ვერ დაეუფლა.

მოშიაშვილი და მელიქიძე კი მხიარულად და დამშვიდებით გასცქერიან აივნებიდან ქარელის ბაზარ-მოედანს, სტუმრებიან სპორტით, გულს აყოლებენ მრავალფეროვან სანახაობას.

8. ქართველიშვილი

ოქონსური გამოყვანა



ერთხელ სოფელ ოძისის (დუშეთის რაიონი) სოფსაბჭოს თავმჯდომარეს გამოცანა უთხრეს:

— ისრა ნაგებობაა, რომელსაც არც სახურავი აქვს, არც კარი გააჩნია, არც იატაკი აქვს, ცალი კედელი დიდი ხანია ჩამონგრევიდა, შიგ კვირიონები და ბუები ბუდობენ და ნაგვით ყელამდეა საესე?

— არ ვიცი, გეთაყვა, — მიუგო სოფსაბჭოს თავმჯდომარემ, — თუ ბებრის ციხეზე მეუბნებით, ეგ არ უნდა იყოს, იქ

ნაგავი არა ყოია, თუ ქსნის ციხეს გულისხმობთ — იქ ბუები არ ბუდობენ, თუ სურამის ციხეზე მელაპარაკებით — იქ ზურაბის ჩაქირვის შემდეგ კედლები მთელია. მე მგონია, ეგ ჩვენი კლუბი უნდა იყოს!

— დიახ, ის არის, ჩვენი კლუბია! — დაუდასტურა ოძისის კოლმეურნეობის თავმჯდომარემ და გამოცანად სამი ხელადა მუხრანული მოიგო.

ნიკები

ჯიბრი



ერთ მშვენიერ დღეს, ეს იყო გასული ზამთარში, ოცარცეს მთამ იფეთქა — დავილაღე უძრავად დგომითაო და კალთა ჩამოიბერტყა. ეს ის მთაა, ზუგდიდგალის გზას კედლად რომ არტყია და ენგურის ხიდს მაღლიდან დაჰყურებს.

დიახ, ჩამოიბერტყა და მოზვევებულ მიწით ჩაქეტა კირის ქარხნების მისასვლელი, ხიდზე გამავალი და ზუგდიდგალისკენ მიმავალი გზა. მოსწყვიტა ამ გზას დიხაზურგა, საბერიო, ლეკუხონა და სხვა სოფლები.

— მაშ ზვაი არ დაგვემორჩილა? — ჩაილაპარაკა ტელეფონის ყურმილში გალის რაისაბჭოს თავმჯდომარემ.

— ჯიბრში ჩაგვიდგა, — დასძინა ამავე რაისაბჭოს საგზაო განყოფილების გამგემ.

— თუ ჯიბრია — ჯიბრი იყოს! ჩვენც მთასავით გაუუჯიბრდეთ ოცარცეს. სად გეცალა მისი ზვავის გასაწმენდად? სასუქები გვაქვს გადმოსაზიდი, პროდუქტები, მასალები.

— კი, მაგრამ სასუქი და მასალები ხომ იმ გზაზე უნდა გამოვიტანოთ?

— არა, ჩემო კარგო, თუ ჯიბრია, ჯიბრი იყოს, გზა არაა? — ტელეფონი აგერაა, დავურეკავთ და ისაა!

მართლაც „ისაა“: მიწის გაზიდვაზე აქამდე არავინ ფიქრობს, მიმოსვლა გართულებულია, განსაკუთრებით ზემოთ დასახლებულ სოფლებში. ჯიბრია!

დიხაზურგელი

კათილო ნიანგო



მართალია ალაზნის თევზებს პირი წყლით სავსე გვაქვს, მაგრამ ჩვენი აღშფოთება მაინც გვინდა გამოვთქვათ:

სოფელ შაქრიანთან ალაზნის მარცხენა და მარჯვენა ნაპირებზე მოთავსებულ სასადილოების მებუფეტებს ვანია ტო-

გონიძეს და გეორგი ავაქტეს ჩვენი სასადილო მუდამო შერცხვენა განუხრახველად და კაიკაცები ისე გვიტეხვენ სახელს, რომ სირცხვილით წყლიდან თავი ვეღარ გამოგვიყვია. მოდი და ნუ შეგრცხვენა, როცა ჩვენი არიფი მოძველებით მათ ბადეში მოხვედრილ მომხმარებელზე ჩვენგან შემზადებულ პაწაწინა ულუფას 15 მანეთად ასაღებენ. ახლა ისიც თუ გაიგეს, რომ მუშტარს „ღვინის ეშვიც“ შეუჯდა — მაშინ ფასს ლიტრების რაოდენობის მიხედვით უმატებენ.

სასადილოების ინსპექტორები კი. აბა, ამას როგორ დაინახვენ, როცა მათ ჩვენსავით პირი წყლით კი არა, ღვინითა აჭეთ სავსე. ამას ვინა ჩივის: თელავის რკინიგზის სადგურის უკან სასადილოში მოხვედრილი ქათმები მასხარად გვიგდებენ:

— ვაი... თქვე საწყლებო, 15 მანეთი რა არის, ჩვენი პატრონი ბაგრატი ლევანიჩი ზოგჯერ 60 მანეთად გვასაღებს, მაგრამ ხმასაც არ ვიღებთო.

რას ვიზამთ, პატივცემულო ნიანგო, დაცინვას თევზი არ მოუტლავს, მაგრამ კარგი იქნება თქვენ მაინც დაუწესოთ ისეთი ფასი, რომ ჩვენსავით ჩვენი მომხმარებლებიც არ დაწვან უცეცხლოდ.

ჭანარ ლოქუაშვილი

წერილმანი მსხვილმანები



„№ 8“. — ასე დააწერეს ტყიბულნაშვირის ახალ სასადილოს.

მუშათა მომარაგების განყოფილების წარმომადგენელმა სასადილოს გახსნისას გვახარა: „ყველაფერი ვაითვალისწინეთ, ზოგი წვრილმანების გარდაო“.

როგორც აღმოვაჩინეთ, მას მართალი უთქვამს: „წვრილმანად“ მომარაგების განყოფილებას ჩაუთვლია სკამები და მაგიდები, რაც ნამდვილად აკლია ამ სასადილოს. ისეთი „მსხვილმანები“ კი, როგორცაა, ვთქვათ, ბუზები და მტყერი — ზომაზედაც მეტია.

„წვრილმანების“ რიცხვში შედის აგრეთვე ხორციანი კერძები, მოსადილეთა წესიერი მომსახურება, მაგიდებთან „ორგანიზებული“ რიგები, სასადილოდ შესული მუშების დაგვიანებით გასტუმრება და აგრეთვე ცოტაოდენი უხეშობა, რასაც მიმტანები იჩენენ მომხმარებლებთან.

ყველაფერი ეს გამოვარკვით ჩვენ, მგონი სასადილოს მესვეურებმა, მაგრამ დღევანდლამდე გამოურკვეველი დაგვრჩა რომელ კატეგორიაში შედის მჭევრმეტყველური განცხადება: „სანიმუშოდ მოვემსახუროთ მოსადილეებს“. მასაც წვრილმანებში ხომ არ სთვლიან?

გ. პლატონიძე

ნან. თ. ჯიშკარიანისა

ადრე ნოქრად მუშაობდა ეს ჩიკორა ფაცაცურა, მაგრამ მფარველს რომ მიაგნო, დიდი ზღვები გადაცურა.

ღირექტორის ღირექტორი, ამ კაცუნას უდგა მხარში და თაფლში რომ თითსა ჰყოფდა, წიღს უღებდა ნაშოვარში!

იმ დიდკაცის დახმარებით გაუმართლა საქმემ ისე,— მაღაზიის გამგე მოხსნეს და ეს დასვეს მის ადგილზე!

შეიცვალა თათოზო, ტანთ ჩაიცვა არნახული: „ქოკეს“ ქუდი მოიხადა, დაიხურა კარაკული!

რაკი ქმარი გაუმდიდრდა, სახლში ცოლმა რა ქნას აბა?— ჩითის კაბა მყის შეცვალა კრეპ-ქორქეტის ჭრედმა კაბამ!

ვაჟიშვიდმაც, ოჯახის ძემ, ტანად ბრგემ და თმახუჭუჭამ, წიგნს და სკოლას ამუჭობინა იყიადოს ქურჩა-ქურჩა!

მშობლებს ეს სულ არ აწუხებს, თქვეს: რა უნდა შვილის აღზრდას? ღმერთმა მისცეს—აქვს და ჭამოს, ისეირნოს ახადგაზრდამ!

თუ დიპლომი დასჭირდება,— გამწედდება შოვნა ვითომ? თაფლი იყოს, თორემ ბუზი ბაღდადიდან მოვა თვითონ!

ჩიტის რძეც კი გაწინდა სახლში, რიგის ავეჯს ზომავს თვალი და ბანტიან გიტარასაც შეენაცვლა როიად!

თათოზის მიხვრა-მოხვრა, სხვებთან ვეფხვის ნახტომია, მაგრამ თავის მხსნელს და მფარველს ფეხთა მტვერად გახდომია!

იმ დიდკაცმაც პატივცემა დაუფასა ერთიორად, და სულ მადე ეს კაცუნა წამოჭიმა ღირექტორად!

მაშინ ჩვენი თათოზი ჩაუკვირდა თავის ამბავს; ღირექტორი გახდა, ბიჭოს! ეს მედიას სიზმარს არ ჰგავს?!

ცოლმა შიდაა შეიცვალა, ქმარსაც ურჩევს მეგობრულად, კარაკული გადააძრო, კობტა ფეტრი დაახურა.

მაამებელ ძმაცაცების სათვალავი არც კი იცის; თათოზი დაივიწყეს და უწოდეს არხივიჩი!

თუ მანამდე თეორ ხიდგალმაც არ იცნობდნენ, არ ენახათ,— ახლა ისე გაიწია, ღიხის ქედიც გადაღახა!



— კოლმეურნეები კი გამოვიდნენ მინდვრად სამუშაოდ, მაგრამ ენდობა კაცი? გავიდეთ გარეთ? მაგათ ხომ წვიმაშიც იციან მინდვრად გახვლა, ვაითუ...

მაგრამ ერთ დღეს, ღრუბლიან დღეს, თათოზი ცუდად გახდა: მის მწყალობელს „რაღაც შეხვდა“, (ესე იგი, საქმე წახდა!)

შეკრთა ჩვენი არხივიჩი, კაცმა ველარ დაიძინა,— მაგრამ მადე ღმერთმა ქნა და ცენტრშიც კაცი გაიჩინა!

და დარწმუნდა ერთხელ კიდევ: ქურდს თუ გზა არ აერევა,

მას მფარველის მფარველები ქვეყნად როგორ დაეღევა?

„მარჯვე“ კაცის გაფუჭება არცთუ ისე ადვილია: დღეს მოხსნიან? ხვალისათვის უკეთესი ადგილი აქვს!

და თუმც ჩვენი არხივიჩი შიშს გულთანაც არ იკარებს,— რევიზიის რევიზია— გვწამს, შეაღებს იქაც კარებს!

დავით კვიციანიძე

რედაქტორი კარლ კადაძე. საკრედიტო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

სანსახურიდან გადამდგარმა ამერიკელმა გენერალმა ჩარლზ უილბომ ჟურნალ „ფრიმენი“-სათვის დაწერა პროვოკაციული სტატია. უილბომი მოუწოდებს შეერთებულ შტატებს—გამოიყენონ ატომური და წყალბადის ბომბები, რათა არაარად აქციონ აზიის დაუშრეტელი ადამიანთა რეზერვები და შექმნან „გადაბუგული მიწის ხოლი“ აზიაში.

მედიკალი
ბიზნისი



ფორესტორი ნახომი
სულით ხორცამდე ხავეა
მტრობით, ყუმბარით, ატომით!
სურს მოველინოს აზიას
ფორესტორული ნახტომით...